

RELIGISKĀ ORGANIZĀCIJA
“Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze”

Vienotais Reģ. Nr.90000116393
Krišjāņa Valdemāra iela 7, Liepāja, LV-3401
Tālr.: 28254886. Mājaslapa: <https://kalpot.lv/par-mums/liepajas-krusta-draudze/>

IESNIEGUMS

Liepājā
13.03.2019.

**Latvijas Republikas Saeimas
Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu
komisijai**
Jēkaba iela 11, Rīga, LV-1811

Par likumprojektu Nr.56/Lp13

Latvijas Republikas Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisija ir noteikusi termiņu priekšlikumu iesniegšanai likumprojektam „Grozījumi Reliģisko organizāciju likumā” Nr.56/Lp13 (*turpmāk – Likumprojekts*).

Likumprojekts saskaņā ar tā anotācijas pirmo daļu ir tapis saistībā ar Satversmes tiesas 2018.gada 26.aprīļa spriedumu lietā Nr. 2017-18-01, kas stājas spēkā 2018.gada 27.aprīlī (*turpmāk – Spriedums*).

Īss apstākļu izklāstījums vēstures kontekstā:

I. Par Latvijas baznīcu.

1918.gada 18.novembrī tika nodibināta Latvija kā patstāvīga, neatkarīga, demokrātiski-republiska valsts.

1922.gada 24.februārī vairākas Latvijas luterāņu draudzes, valstī nodibinātās vienlīdzības un brīvības iedvesmotas, sinodē nodibināja (*ievēlēja*) Latvijas Evanģēlisko Luterisko Baznīcu (*turpmāk – Latvijas baznīca*) kā demokrātisku, sinodāli episkopālu organizāciju, kā savienību (*draudžu apvienību*), kas tikai reprezentētu (*pārstāvētu*) draudzes, nevis pārvaldītu tās.

Draudžu locekļi (*cilvēki*) neatdeva ne savu varu, ne savus īpašumus Latvijas baznīcai.

Savukārt bīskapiem bija tikai garīdznieku tiesības.

1928.gada 26.janvārī Latvijas baznīcai tika pieņemta satversme, turpmāk – 1928.gada satversme (*1.pielikums*).

II. Par Autoritāro baznīcu.

1934.gada 15.maijā Kārlis Ulmanis ar valsts apvērsumu (*ar Tautas valsts varas sagrābšanu un brīvības un valsts atņemšanu Tautai*) izveidoja autoritāru režīmu, izbeidzot parlamentāro demokrātiju Latvijas Republikā.

Savukārt 1934.gada 20.septembrī K.Ulmanis pieņēma likumu par evaņģēlisko luterisko Baznīcu, ar kuru leģitimizēja Latvijas baznīcas apvērsumu, jo ar šo likumu, pirmkārt, tika ignorēta 1928.gada satversme, otrkārt, draudzēm tika atņemta vara, treškārt, draudzēm atņemtā vara tika piešķirta Latvijas baznīcas arhibīskapam, kas to savtīgi pieņēma.

Tādējādi Latvijas baznīca, ņemot līdzdalību K.Ulmaņa autoritārā režīma nodarījumos, pretēji tās izveidotāju (*draudžu*) gribai kļuva par antidemokrātisku episkopālu baznīcu (*turpmāk – Autoritārā baznīca*) ar viduslaiku Rietumeiropas feodālisma iezīmēm – demokrātiskā Latvijas baznīca kļuva par Autoritāru baznīcu - feodāli (*pavēlnieku*), bet draudzes par vasaļiem

Taču arī autoritārajā K.Ulmaņa režīmā draudzēm palika īpašuma tiesības uz saviem īpašumiem.

20.gadsimta 30.gadu beigās autoritārā Latvijas valsts un Autoritārā baznīca kopīgi virzījās jau uz valsts baznīcas modeli, kurā valsts vairs nebūtu atdalīta no baznīcas, taču 1940.gadā šo saplūšanu pārtrauca Padomju Sociālistisko Republiku Savienība (PSRS), okupējot Latviju un izbeidzot K.Ulmaņa autoritāro režīmu.

1941.gadā, Otrā pasaules kara laikā, Latviju okupēja Vācija.

1944.gada oktobrī Vācu okupācijas iestādes uz Vāciju evakuēja Autoritārās baznīcas arhibīskapu Teodoru Grīnbergu, kurš Autoritārās baznīcas vadību atstāja Latvijā palikušā sava vietnieka mācītāja Kārļa Irbes rokās.

1944.gada beigās PSRS atkal bija okupējusi Latviju, par Reliģijas kultu lietu padomes (RKLP) pilnvaroto ieceļot Voldemāru Šeškenu.

1945.gadā PSRS okupētajā Latvijā RKLP kontrolē bija palikuši un Autoritārās baznīcas Virsvaldē darbojās tikai 5 cilvēki - mācītājs Kārlis Irbe, prāvests Alberts Virbulis, prāvests Pauls Rozenbergs, mācītājs Artūrs Siļķe un Latvijas baznīcas kasieris Krišjānis Šlosbergs (2.pielikums).

1946.gada 21.februārī čeka arestēja K.F.Irbi par pretpadomju darbību.

1946.gada 25.februārī čeka arestēja A.Siļķi par pretpadomju darbību.

1946.gada 27.februārī čeka arestēja P.Rozenbergu par pretpadomju darbību.

Tādējādi no Autoritārās baznīcas Virsvaldē darbojošiem 5 cilvēkiem palika tikai 2 (3.pielikums).

Taču Autoritārās baznīcas Virsvaldes leģitīmai sēdes norisei un jebkādu lēmumu pieņemšanai bija imperatīvi noteikts kvorums – *ne mazāk kā 3 Autoritārās baznīcas Virsvaldes locekļi* - saskaņā ar 1928.gada satversmes 67.punktu.

Turklāt saskaņā ar 1928.gada satversmes 1.punktu Autoritārā baznīca aptvēra tikai “*evanģēliskās luteriskās ticības iedzīvotājus Latvijā*”, nevis jebkādus šīs ticības iedzīvotājus ārpus Latvijas.

Tādējādi 1946.gada 27.februārī komunistiskais totalitārais režīms pārtrauca Autoritārās baznīcas darbību, tajā skaitā pārtrauca 1928.gada satversmes darbību, kuras nepārtrauktība nav konstatēta un, mūsuprāt, tiesiski arī nav konstatējama.

Ne Latvijas baznīca, ne Autoritārā baznīca savus tiesiskos statusus, 1928.gada satversmi un darbību nav atjaunojušas līdz pat šim brīdim ne Latvijā, ne citur pasaulē.

III. Par LPSR baznīcu.

Taču tā kā sovjetizācijas mērķis bija „*pieslēgt*” Baltijas reģionu padomju režīma sistēmai, integrēt to šajā sistēmā, Padomju vara bija ieinteresēta radīt šķietamību, ka Autoritārās baznīcas darbība nav pārtraukta un ka tā ļauj Autoritārajai baznīcai turpināt darboties, lai neradītu lieku spriedzi tās okupētajā teritorijā un attiecībās ar Otrā pasaules kara sabiedrotajiem, it īpaši ASV, kuri ticības brīvībai atvēlēja īpašu vietu savās vērtību sistēmās.

1946.gada 8.martā plkst.14.00 Alberts Virbulis un Krišjānis Šlosbergs pēc RKLP pilnvarotā V.Šeškēna plāna izveidoja un uzsāka Latvijas PSR Evanģēliski Luteriskās Baznīcas (*turpmāk – LPSR baznīca*) darbību (4.pielikums), šo jaunizveidoto reliģisko organizāciju maskējot ar Autoritārās baznīcas „*izkārtņi*”.

1948.gada 14.martā LPSR baznīcai tika pieņemta „*Latvijas PSR Evanģēliskās – Luteriskās Baznīcas satversme*” (5.pielikums).

1990.gada 4.maijā Latvijas tauta, kas neatzina okupācijas režīmus, pretojās tiem un atguva brīvību, atjaunoja valstisko neatkarību uz valsts nepārtrauktības pamata, tā godinot savus brīvības cīnītājus, pieminot svešo varu upurus, nosodot komunistisko un nacistisko totalitāro režīmu un to

noziegumus saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (*pieņemta 15.02.1922.*) preambulas trešo daļu.

Taču Latvijas tauta tā arī nepauda savu attieksmi, proti, "*pievēra acis*", pret Kārļa Ulmaņa autoritāro režīmu un tā nodarījumiem, sagrābjot Tautas valsts varu, atņemot brīvību Tautai, 1934.gada 20.septembrī pieņemot despotisko likumu par Autoritāro baznīcu.

1991.gada 25.februārī LPSR baznīca antikonstitucionāli iereģistrējās neatkarīgajā Latvijas Republikā jau kā reliģiskā organizācija „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA”, vienotais Reģ.Nr. 90000159994, ar savu pārvaldes institūciju Konsistoriju, iegūstot arī juridiskās personas statusu (*6.pielikums*).

Tādējādi PSRS reliģiskā organizācija šķietami tiesiski leģitimizēja savu antikonstitucionālo darbību neatkarīgajā Latvijas Republikā, kārtējo reizi mēģinot padarīt par patiesību pašas darināto ilūziju (*elku*), ka LPSR baznīca ir Autoritārā baznīca, kas turpina savu darbību atjaunotajā demokrātiski – republikajā Latvijas valstī.

IV. Par LELBĀL.

Kas patiesībā ir Latvijas Evaņģēliski Luteriskā Baznīca ārpus Latvijas (*turpmāk – LELBĀL*) nav zināms, taču skaidrs, ka LELBĀL nevar būt turpinātāja ne Latvijas baznīcai, kas Latvijas Republikā tika demokrātiski nodibināta 1922.gadā, ne Autoritārajai baznīcai, kas tika despotiski izveidota 1934.gadā, jo attiecīgi Latvijas baznīcas darbība tika pārtraukta 1934.gada 20.septembrī no K.Ulmaņa autoritārā režīma puses, bet Autoritārās baznīcas darbība tika pārtraukta 1946.gada 27.februārī no komunistiskā totalitārā režīma puses, un šīs baznīcas savus tiesiskos statusus, 1928.gada satversmi un darbību nav atjaunojušas līdz pat šim brīdim ne Latvijā, ne citur pasaulē.

Atbildot uz jautājumu, kas ir LELBĀL, savā tīmekļa vietnē (http://www.llebal.org/lv/?ct=kas_ir_llebal), LELBĀL norāda pretrunīgas ziņas, pirmkārt, ka LELBĀL "*izveidoja latviešu bēgļi pēc Otrā pasaules kara*", bet, otrkārt, ka pēc LELB sašķelšanās divās daļās "*viena daļa darbojās Latvijā ar visādiem Padomju iekārtas ierobežojumiem un stingrā čekas uzraudzībā; otra daļa brīvi darbojās ārzemēs*".

Proti, skaidrs, ka LELBĀL nav Latvijas baznīcas darbības turpinātāja, savukārt ja LELBĀL ir Autoritārās baznīcas darbības turpinātāja, tad tā nav ārvalstīs dibināta organizācija, un otrādi.

Turklāt LELBĀL mēģinājums savu Autoritārās baznīcas pēcteces statusu apstiprināt, izmantojot Latvijas Republikas Satversmes tiesu lietā Nr.2017-18-01, pamatoti izrādījās nesekmīgs, jo „*reliģiskās organizācijas statusa nepārtrauktība, ievērojot Satversmē ietvertos principus, tostarp valsts nepārtrauktības principu, var tikt konstatēta, izskatot jautājumu par juridiska fakta konstatēšanu. Šāda jautājuma izskatīšana atbilstoši Civilprocesa likuma 288.pantam ir vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē*” (skat. Sprieduma 14.punktu, 20.lpp.).

Iespējams, ka LELBĀL ir 2011.gadā divu vai vairāku personu ar sabiedrības līgumu Ņujorkā izveidota un inkorporēta kopa ar nosaukumu „Latvijas Evaņģēliski Luteriskā Baznīca ārpus Latvijas”, taču šobrīd nav zināmas ne šīs personas, ne šo personu patiesā griba, ne līgumiski noteiktās tiesības un pienākumi.

Minētās šaubas par LELBĀL patieso identitāti pastiprina fakts, ka pēc LELBĀL arhibīskapa Elmāra Ernsta Rozīša lūguma tieši Konsistorija 1997.gada 11.novembrī pieņēma lēmumu reģistrēt Latvijā autonomu draudzi ar nosaukumu „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS ĀRPUS LATVIJAS PĀRSTĀVniecība LATVIJĀ”.

1998.gada 12.maijā minētā draudze ar šādu nosaukumu un ar Latvijas Republikas Tieslietu ministrijas Sabiedrisko un reliģisko lietu departamenta direktora Ringolda Baloža svētību (1998.gada 11.maija atzinuma Nr.15-2.1/80 veidā) arī tika reģistrēta ar Nr.90000507021 (*šobrīd šo draudzi pārstāv Lauma Zuševica un Kārlis Žols*).

Priekšlikumi Likumprojektam:

1. Svītrot Likumprojekta 1.panta pirmo daļu (*par Reliģisko organizāciju likuma papildināšanu ar 1^l.daļu*).

Pamatojums: Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 2.pantu un Latvijas Republikas Satversmes preambulas piekto daļu Latvijas viena no vērtībām (*saliedētas sabiedrības pamatiem*) ir **vienlīdzība**.

Satversmes tiesa ir secinājusi, ka “*valstij ir pienākums reliģiskās brīvības jomā un attiecībās ar dažādām reliģijām, konfesijām un ticībām īstenot savu varu neitrālā un objektīvā veidā*” (Sprieduma 21.3.2.punkts).

Arī Saeimas ieskatā atšķirīga attieksme “*nebūtu attaisnojama un savienojama ar valsts kā neitrāla un neieinteresēta dažādu reliģiju, ticību un pārliecību praktizēšanas organizatora lomu*” (Sprieduma 21.3.2.punkts).

Reliģisko organizāciju likuma 3.panta pirmā daļa Latvijā pieļauj tikai 3 reliģisko organizāciju veidus - draudzes, reliģiskās savienības (baznīcas) un diecēzes -, proti, likums nepieļauj izveidot “*tradicionālas baznīcas*”.

Īpašā statusa “*tradicionālā*” piešķiršana tikai dažām baznīcām būtu atšķirīgas attieksmes paušana pret citām jau esošajām un nākotnē iespējamajām baznīcām un radītu konfliktu ar vienlīdzības vērtību.

Tieksme izveidot hierarhiju baznīcu starpā, piešķirot īpašo statusu “*tradicionālā*” baznīcām, kas Latvijā bija izveidotas līdz 2018.gada 27.aprīlim, kad spēkā stājās Spriedums, un kas savā konfesijā varēja būt un bija vienīgās (*īpašas*) saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 7.panta trešo daļu, kura ar Spriedumu tika atzīta par neatbilstošu Satversmei, liecina par esošās sistēmas pretestību uz attīstību, tajā skaitā uz sabiedrības saliedētību, vērstajām pārmaiņām.

2. Svītrot Likumprojekta 7.pantā Reliģisko organizāciju likuma 14.panta papildināšanai piedāvātās 2^l.daļas redakcijā vārdus “*nesaticības*” un “*slavēt*”.

Pamatojums: Šobrīd iesniedzējai reliģiskajai organizācijai “Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze” ir vairākas tiesvedības ar citu reliģisko organizāciju „LATVIJAS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA”, kura mēģina apspiest draudzi un atņemt tai vēsturiski piederošos īpašumus (*administratīvā lieta Nr.A420307816 un civillieta Nr. C20130517*), un pagaidām abu šo reliģisko organizāciju patiesības ir tādas, ka otra organizācija veic darbības, kas vērstas uz nesaticības izraisīšanu. Proti, jēdziens “*nesaticība*” ir pārāk plašs un iekļauj jebkādas konfliktus, bet bez konfliktiem nav iespējama attīstība, piemēram, ja reliģiskā kopiena “Latvijas Pareizticīgā Autonomā Baznīca” nekonfliktētu ar Uzņēmumu reģistru, nebūtu Sprieduma, ja tinte nekonfliktētu ar papīru, nebūtu iespējams uzrakstīt likumprojektu uz papīra.

Satversmes tiesa secināja, “*ja reliģiska kopiena sašķēļas, tad valstij ir pienākums palikt neitrālai un objektīvai un atturēties no jebkādiem pasākumiem, kuru rezultātā priekšroka tiktu dota vienam vai otram reliģiskas kopienas vadītājam vai kuri būtu vērsti uz reliģiskas kopienas piespiešanu pretēji tās vēlmēm pakļauties vienotai vadībai. Šādā gadījumā valstij nav jāatbalsta neviens reliģiskais atzars pretstatā citiem. Valstij nav jānovērš konflikta iemesli, un tā nedrīkst atteikties no plurālisma. Valstij jānodrošina tikai tas, ka konfliktējošās reliģiskās grupas cita pret citu izturas iecietīgi*” (Sprieduma 25.2.punkts, 42.lpp.).

Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes preambulas trešo daļu Latvijas tauta “*nosoda komunistisko un nacistisko totalitāro režīmu un to noziegumus*”, taču līdz pat šim brīdim nav paudusi savu attieksmi pret Kārļa Ulmaņa autoritāro režīmu, tādējādi radot telpu, kurā, visticamāk, tiek slavēti K.Ulmaņa autoritārā režīma iespējamie noziedzīgie nodarījumi, tajā skaitā saistībā ar varas atņemšanu draudzēm un tās piešķiršanu Autoritārajai baznīcai (*skat. arī īso apstākļu izklāstījumu*).

3. Svītrot Likumprojekta 9.pantu (*par Reliģisko organizāciju likuma 16.panta pirmās daļas papildināšanu pēc vārdiem "var būt kustamā un nekustamā manta" ar vārdiem "kas iegūstama vispārīgā civiltiesiskā kārtībā"*).

Pamatojums: Pakārtojuma teikums "*kas iegūstama vispārīgā civiltiesiskā kārtībā*" ir vērsts uz nākotni, taču reliģisko organizāciju īpašumā jau var būt kustamā un nekustamā manta, piemēram, iesniedzējai reliģiskajai organizācijai "Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze" jau vēsturiski ir īpašumā gan nekustama, gan kustama manta.

Latviešu valodā vārds "**vispārīgs**" – īp. Tāds, kas saistīts ar ko nespecializētu, nedetalizētu (*Atbildīgā redaktore Dainuvīte Guļevska. Latviešu valodas vārdnīca. "Avots", Rīga, 1987., 866.lpp.*).

Latviešu valodā vārds "**vispārējs**" – īp. Tāds, kas attiecas uz visiem, visu, aptver visus, visu. (*Atbildīgā redaktore Dainuvīte Guļevska. Latviešu valodas vārdnīca. "Avots", Rīga, 1987., 866.lpp.*).

Latviešu valodā vārds "**kārtība**" – s. Stāvoklis, kad ikviens priekšmets ir savā vietā; kad viss noris pareizi, bez traucējumiem; organizētība, disciplinētība. Viss ir (pilnīgā) kārtībā. Te valda kārtība. Nodibināt, ieviest kārtību. Saukt (kādu) pie kārtības – panākt, ka (kāds) pārtrauc nepareizu, nelikumīgu rīcību, darbību. (*Atbildīgā redaktore Dainuvīte Guļevska. Latviešu valodas vārdnīca. "Avots", Rīga, 1987., 367.lpp.*).

Jēdzieni "*vispārīgs*" un "*kārtība*" to loģiskajās attiecībās ir nesalīdzināmi jēdzieni, kas izslēdz to savienojamību.

Tādējādi, acīmredzams, ka kārtība nekādi nevar būt vispārīga, bet var būt vispārēja.

Konkrētais papildinājums prezumē, ka ir arī citas kārtības, kā reliģiskās organizācijas var iegūt mantu, taču tās nav atklātas, kas rada saprātīgas šaubas par šāda papildinājuma virzīšanas nolūka labprātību un mērķa leģitimitāti ("*Trojas zirgs*").

Piemēram, ja Tieslietu ministrija mantas iegūšanu reorganizācijas ceļā (*piemēram, mantas iegūšana draudžu apvienošanās baznīcā ceļā*) neuzskata par mantas iegūšanu vispārējā civiltiesiskā kārtībā, tad šāda iemesla dēļ šāds papildinājums nav tiesiski pieļaujams, jo tam nav leģitīma mērķa (*piemēram, tas padarītu par tiesiski neiespējamu draudzēm, kurām vēsturiski pieder sava manta, izveidot baznīcu reorganizācijas ceļā*).

Jāņem vērā, ka šobrīd jau pastāv gan vispārējā civiltiesiskā kārtība, gan speciālā civiltiesiskā kārtība.

Ievērojot minēto, likumprojekta anotācijas pirmās daļas 11.rindkopā Tieslietu ministrijas norādītais, ka minētais papildinājums ir vispārīgs regulējums un nepieciešams, lai Spriedumā noteiktais, ka vienas konfesijas ietvaros valsts nav tiesīga ierobežot vairāku reliģisku savienību (baznīcu) dibināšanu, neradītu ietekmi uz esošo organizāciju tiesiski iegūtajām un nostiprinātajām īpašuma tiesībām, ir tendenciozs (*tikai līdz 2018.gada 27.aprīlim, kad spēkā stājās Spriedums, izveidoto reliģisko savienību (baznīcu) interesēs, nevis visu reliģisko organizāciju, tajā skaitā draudžu, interesēs*) un aplams, jo jau šobrīd jaunu baznīcu dibināšana nevar radīt ietekmi uz esošo organizāciju tiesiski iegūtajām un nostiprinātajām īpašuma tiesībām citādi, kā vien saskaņā ar likumu, tajā skaitā Civillikumu.

4. Likumprojekta anotācijas pirmās daļas 11.rindkopā norādītais Tieslietu ministrijas ieskaits, ka "*īpašuma tiesību atjaunošanas process Latvijā ir noslēdzies*" ir aplams, jo realitātē ir vairākas tiesvedības, kurās reliģiskā organizācija „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA” grib atņemt draudzēm piederošos (*tiesiski iegūtos un nostiprinātos*) nekustamos īpašumus, lai gan baznīcai nekad nav bijušas nekādas tiesības uz šiem draudzes nekustamajiem īpašumiem, kā arī tā nekad nav nesusi nastas vai taisījusi izdevumus šiem īpašumiem.

Piemēram, reliģiskā organizācija „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA” grib atņemt nekustamos īpašumus iesniedzējai civillietā Nr. C20130517, reliģiskajai organizācijai „AIZPUTES AUTONOMĀ EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE” civillietā Nr.C20272716

Nr.64162/16 (VALTAIĶU AUTONOMĀ EVANĢĒLISKI LUETERISKĀ DRAUDZE pret Latviju).

Pielikumā: 1. Latvijas Evanģeliskās Luteriskās Baznīcas 1928.gada 26.janvārī pieņemtās satversmes kopija uz 20 lp.

2. Latvijas baznīcas Virsvaldes 1945.gada 10.aprīļa dokumenta Nr.2369 no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.49; lapa Nr.59*) un tā notariālā tulkojuma apliecināta kopija uz 3 lp.

3. LPSR baznīcas archibiskapa dokumenta no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.231; lapa Nr.25*) apliecināta kopija uz 1 lp.

4. 1946.gada 8.marta LPSR baznīcas protokoli par tās izveidošanu un darbības uzsākšanu no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.49; lapa Nr.42-46*) un to notariālā tulkojuma apliecināta kopija uz 11 lp.

5. Latvijas PSR Evanģeliskās – Luteriskās Baznīcas satversmes apliecināta kopija uz 10 lp. (*Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra LPSR baznīcas lietas 1.sējuma 85.-94.lp.*).

6. Latvijas Republikas Ministru Padomes Reliģijas lietu departamenta 1991.gada 25.februāra lēmuma Nr.20 un reliģiskās organizācijas statūtu reģistrācijas apliecības apliecināta kopija uz 2 lp. (*Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra LPSR baznīcas lietas attiecīgi 1.sējuma 244.lp. un 2.sējumā*).

P.s. Šo iesniegumu kopā ar pielikumiem var skatīt arī mājaslapā: <https://kalpot.lv/latviesu-luteranu-vesture/>

Draudzes priekšniece

/Karīna Krieviņa/

Draudzes mācītājs

/Mārtiņš Urdze/

VAS "Latvijas Pasts"
Jur. adr.: Ziemeļu iela 10, Lidosta "Rīga"
Mārupes nov., LV-1000
Fiz. adr.: Kūrmājas prospekts 8/10,
Liepāja, LV-3412
NMR kods: LV40003052790

ČEKŠ

NOSAUKUMS	DAUDZ	CENA	SUMMA
2080 341005 Vēstule L 294 g. A kl. Ierakstīta, nr585865777lv Uz kurieni: Jēkaba iela 11, Saeima, Latvijas Republikas, LV-1811 Saņēmējs: CILVEKTIESĪBU UN SABIEDRISKO LIETU KOMISIJAI 2002 104017 Paziņojums par izsniegšanu 2109 440003 Pasta sūtījuma marķēšana	1 1 1 1	1,81 2,20 0,06	1,81 Z 2,20 A 0,06 A

KOPĀ

SANEMTS:
sk.naudā

4,07 EUR

4,07 EUR

Marina Atnaguzina.....
Pircējs: LIEPĀJAS KRUSTA EV. LUT. DRAUDZE
PVN reģ. kods: 90000116393
Adrese: KR. VALDEMĀRA 7, LIEPĀJA, LV-3401

Likme:
A (21%) bez PVN 1,87 PVN ar PVN 2,26
Z (Ar PVN Neapliek.) 0,39 1,81

2019-03-13 13:46 DOK.NR: 0006051 ŠAS.NR: 10000174
FAM: 05D9FF373336544D43135026(2018-11-12)
DOKUMENTA SHA1: 65719EA6605DFE80FA12950670226E461454302B
IEPR. DOK SHA1: E5611B475C7879169E54AC962205AA5C65670CB6